

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
III-27 Ув 101/15
Дана 28.02.2017. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Тамбурковски Баковић, председника већа, Гордане Сукновић Бојација и Сузане Гудураш, чланова већа, са судским саветником Татјаном Попара, као записничарем, одлучујући по приговору А.А. из ..., ..., изјављеном против решења Управног суда II-4 У 1225/13 од 12.02.2015. године, у правној ствари избора судија на трогодишњи мандат, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.02.2017. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Приговор СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

А.А. је дана 09.03.2015. године изјавио посебном већу Управног суда приговор против решења Управног суда II-4 У 1225/13 од 12.02.2015. године, којим је тужба тужиоца одбачена као неблагоприятна.

У приговору је навео да је акт оспорен тужбом лични и појединачни акт, који му није достављен лично на начин прописан законом, да је због повреде уставних права поднео уставну жалбу Уставном суду Србије о којој је Уставни суд одлучио само у једном делу, због чега је дана 16.02.2011. године поднео предлог да Уставни суд преиспита своју одлуку и одлучи по изјављеној уставној жалби у целости, што није учинио до дана подношења тужбе овом суду, а ни до дана подношења приговора. Сматрајући да је неосновано позивање суда на одредбе чл. 18. Закона о управним споровима и чл. 51. ст. 1. и 2. Закона о судијама, предложио је да суд укине побијано решење и настави поступак по његовој тужби од 26.10.2012. године.

Након оцене навода приговора и решења Управног суда II-4 У 1225/13 од 12.02.2015. године, сагласно одредби чл. 27. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), посебно веће Управног суда је нашло да приговор није основан.

Правилно је, по оцени, посебног већа Управног суда, решењем II-4 У 1225/13 од 12.02.2015. године одбачена тужба подносиоца приговора, применом одредбе чл. 26. ст. 1. тач. 1. Закона о управним споровима.

Одредбом чл. 51. ст. 1. Закона о судијама („Службени гласник РС“, број

116/08 и 58/09), прописано је да Народна скупштина бира судију, који се први пут бира, међу кандидатима које је предложио Високи савет судства, а ставом 2. истог члана прописано је да се одлука о избору из става 1. овог члана објављује у „Службеном, гласнику Републике Србије“.

Одредбом чл. 18. ст. 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), прописано је да се тужба подноси у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која је подноси или у законом прописаном краћем року.

Одредбом чл. 26. ст. 1. тач. 1. наведеног закона прописано је да ће судија појединац решењем одбацили тужбу ако утврди да је тужба поднета неблаговремено (чл. 18) или пре времена (чл. 19.).

Из списка предмета П-4 У 1225/13 произлази да подносилац приговора тужбом оспорио законитост Одлуке Народне скупштине Републике Србије о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности бр. 59 од 29.12.2009. године („Службени гласник РС“, бр. 111/09) из разлога што њоме није изабран за судију у прекршајним судовима у Нишу, Београду или Косовској Митровици или у Вишем прекршајном суду у Београду–Одељење у Нишу. У тужби је, између осталог, навео да је Уставном суду благовремено поднео жалбу, поводом које је Уставни суд донео решење Уж 3701/2010 од 09.02.2011.године, којим је одбацио његову жалбу против Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-4878/2010 од 06.07.2010. године, а да истовремено није одлучио, из предострожности, о предлогу тужиоца да његову уставну жалбу третира и као жалбу против одлуке Високог Савета Судства о неизбору подносиоца приговора за судију на трогодишњи мандат по огласу од 15.07.2009. године. Даље је навео да је Уставном суду 16.02.2011. године, поднео предлог да преиспита своју одлуку, Уж 3701/2010 од 09.02.2011. године, по коме није добио одговор.

Читањем решења Уставног суда Уж 3701/2010 од 15.12.2010.године утврђено је да је одбачена уставна жалба подносиоца приговора изјављена против Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-4878/2010 од 06.07.2010. године, применом одредаба чл. 170. Устава Републике Србије и чл. 82. ст. 1. и 46. тач. 9) Закона о Уставном суду, уз образложење да оспорени Закључак према својој правној природи не представља појединачни акт којим је непосредно одлучивано о правима и обавезама или на закону заснованом интересу подносиоца уставне жалбе.

Како је Одлука о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности, коју је Народна скупштина донела на седници одржаној 29.12.2009. године под бројем 59, објављена у Службеном гласнику Републике Србије број 111/09 од 29.12.2009. године, по оцени посебног већа Управног суда, у конкретном случају се ради о акту који се, у смислу цитиране одредбе чл. 51. ст. 2. Закона о судијама, јавно објављује, услед чега тужиоцу рок за подношење тужбе тече од дана објављивања оспорене Одлуке у „Службеном гласнику Републике Србије“. Будући да

је тужилац тужбу овом суду поднео дана 26.10.2012. године, правилно је судија појединац нашао да је тужба неблаговремена, јер је поднета по протеку рока од 30 дана, прописаног цитираном одредбом чл. 18. ст. 1. Закона о управним споровима. Са изнетог, по оцени посебног већа, тужба тужиоца је правилно одбачена, применом одредбе чл. 26. ст. 1. тач. 1. Закона о управним споровима.

Суд је ценио навод приговора да је подносилац приговора поднео уставну жалбу Уставном суду по којој је Уставни суд одлучио само у једном делу, због чега је дана 16.02.2011. године поднео предлог да Уставни суд преиспита своју одлуку и одлучи по изјављеној жалби у целости, али је нашао да није од утицаја на законитост оспореног решења. Ово стога што решењем Уставног суда Уж 3701/2010 од 15.12.2010. године, на које се подносилац приговора позива у тужби, није одлучено о уставној жалби, овде подносиоца приговора, изјављеној Одлуке Народне скупштине Републике Србије о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности бр. 59 од 29.12.2009. године („Службени гласник РС“, бр. 111/09).

Посебно веће Управног суда одлучило је о приговору без одржавања усмене расправе, у смислу чл. 27. ст. 2. Закона о управним споровима, имајући у виду да у конкретној ситуацији није потребно непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања на усменој расправи.

Са изнетих разлога, Управни суд је одлучио као у диспозитиву решења, применом одредбе чл. 27. ст. 3. Закона о управним споровима.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.02.2017. године, III-27 Ув 101/15

Записничар
Татјана Попара, с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски Баковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ